

DE AFRIKAANSE ASIELZOEKERS

DE AFRIKAANSE ASIELZOEKERS

en

Een miljoen allochtonen met een uitkering

Rond 70.000 jaar geleden veranderde het klimaat in Afrika en trok de mens massaal naar het noorden, naar Europa. Vandaag zien we opnieuw honderdduizenden Afrikanen op weg naar Europa en Nederland. Opnieuw speelt het klimaat ons parten. Berekeningen geven aan dat het er wel 90 miljoen kunnen worden. Zij hebben geen recht op asiel en komen allemaal in het illegale circuit terecht. Kunnen wij miljoenen Afrikaanse migranten verwerken of worden wij onder de voet gelopen?

Drs. Dirk J. Barreveld

Copyright page

De auteur werd geboren op 8 april 1941 in Utrecht. Hij studeerde voor stuurman aan de Kweekschool voor de Zeevaart en voor marine reserve officier aan het Koninklijk Instituut voor de Marine. Hij deed in 1973 doktoraal examen in de economie aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. Na tien jaar als stuurman op de Grote Vaart trad hij in dienst bij de NV Van Gend en Loos als regionaal directeur Noord Brabant. Hij was vervolgens enkele jaren directeur van TNO en van Seaport Terminals in Rotterdam. In 1983 trad hij in dienst van de NV Luchthaven Schiphol als Hoofd Operationele Dienst. In 1987 werd hij adviseur voor luchtvaart zaken van de regering van de Filippijnen, een functie die hij 15 jaar lang bekleedde. Hij gaf ook les als visiting professor aan een universiteit in Cebu, Filippijnen. Voor enkele internationale organisaties (Wereldbank, World Food Program, Asian Development Bank) deed hij missies in een groot aantal Afrikaanse landen. Hij woonde geruime tijd in Opper Volta (nu Burkina Faso), Filippijnen, Maleisië en in Tsjaad.

Hij schreef 23 boeken over onderwerpen zoals de Filippijnen, economie, luchtvaart veiligheid en de Gouden Eeuw. Zijn boeken zijn gepubliceerd in Nederland, Filippijnen en de V.S.

Alle rechten voorbehouden © Stichting Sagip Kabayan

sagipkabayan@hotmail.com

Auteur: Drs. Dirk J. Barreveld

djbarreveld@yahoo.co.uk

ISBN: 9789402166064

INHOUD

v	Inhoud
vii	Voorwoord
1	Hoofdstuk 1: Inleiding
1	- Wat is het werkelijke probleem van de migratie?
3	- Migratie: een korte terugblik over de laatste 600 jaar
8	- De opzet van dit boek
10	Hoofdstuk 2: Van Ethiopië naar de Noordzee
15	- De Toba Super Eruptie
20	- Gedragsgenetica
25	Hoofdstuk 3: Christendom. Kolonialisme en Islam
25	- Het Christendom
27	- Kolonialisme
34	- De Islam
45	Hoofdstuk 4: Afrika nú
62	Hoofdstuk 5: Afrika's koninklijke rovers
79	Hoofdstuk 6: De ingrediënten voor onafhankelijkheid
81	- Vijf hoofdvoorwaarden om als onafhankelijk land te kunnen fungeren
87	- Conclusies
88	Hoofdstuk 7: Wat erven we van onze voorouders?
89	- De oorsprong der soorten
92	- Gedragsgenetica
99	Hoofdstuk 8: Gedragsgenetica en de Afrikaanse asielzoeker
104	- Het gedragsgenetisch gat van de Afrikaan
111	Hoofdstuk 9: Het belang van huidskleur

- 117 - Vitamine D tekort: een tijdbom voor de Westerse beschaving?
- 120 **Hoofdstuk 10: Massamigratie uit Afrika?**
- 124 - De Afrikaanse trek naar Europa: de stand anno 2016
- 128 - Hoeveel Afrikanen komen er in de komende jaren?
- 131 - Wat zijn onze opties om dit te stoppen?
- 135 **Hoofdstuk 11: Integratie**
- 137 - De ins en outs van integreren
- 139 - Integratie in de praktijk
- 144 - De allochtoon op de arbeidsmarkt
- 147 - De Nederlandse politieke oplossing van de Integratie
- 151 - Uitkeringen en inkomen
- 162 - De kosten rijzen letterlijk de pan uit!
- 167 **Hoofdstuk 12: Absorptiecapaciteit**
- 168 - Het cadeautje van Sinterklaas
- 169 - Misdaad onder allochtonen
- 171 - Het verzwegen probleem: welke ziekten brengt de migrant mee?
- 173 - Stamverband belemmert integratie en absorptie
- 182 **Hoofdstuk 13: Afrika en de farmaceutische industrie**
- 184 - Valse medicijnen
- 185 - De ebola epidemie van 2014
- 189 **Hoofdstuk 14: Afrika en de globalisering**
- 191 - Pieter Stuyvesant en de slavenhandel
- 195 - Van handelskapitalisme tot vrije markteconomie en globalisme
- 200 **Hoofdstuk 15: De opkomst en ondergang van beschavingen**
- 221 - De vier onvoltooide Rijken

226	Hoofdstuk 16: Een blauwdruk om te overleven
229	- Nederland
240	- Europa
247	Hoofdstuk 17: Een plan van aanpak
247	- Rol van de westerse media in Afrika
248	- Assistentie bij bevolkings-registratie.
249	- Werkgelegenheid
254	Hoofdstuk 18: Samenvatting en Conclusies
254	- Samenvatting
260	- Conclusies
264	- De macht van het gepeupel
267	Noten
285	Bibliografie
289	Index

Voorwoord

Ruim 70 jaar geleden, in 1945, stond de *Westerse Wereld* op zijn hoogte punt. De Duitsers en de Japanners waren niet alleen verslagen, zij waren vernietigd. Als je de oude filmbeelden uit Duitsland van die tijd ziet dan zou je je in Aleppo, Syrië, kunnen wanen. Het waren vooral de Amerikanen die de doorslag hadden gegeven. Zowel militair als economisch was Amerika niet te evenaren.

Wij gingen in 1945 over tot de orde van de dag: *hard werken en weinig verdienen*. Voor decennia werd de geleide loonpolitiek ons roer om terug te komen waar we op 10 mei 1940 de zaak hadden achtergelaten. Niemand morde, iedereen rolde de mouwen op en ging aan het werk. Een werkweek van 48 uur plus op de fiets heen en terug naar het werk zorgde er voor dat je 's avonds vroeg doodmoe in bed stapte om 's morgens vroeg weer op te staan. TV kijken was er niet bij want er was geen TV. "*Mastklimmen*" en "*Sprong in het beelal*" kluisterden ons aan de radio, dat was ons vermaak. Ook de kinderen hadden lange dagen op school. Terwijl de man op het werk zwoegde werkte de huisvrouw zich in het zweet om met stoffer en blik en de ouderwetse mangel het huiswerk af te krijgen. Er was geen stofzuiger, wasmachine of ijskast. Ik weet nog goed dat wij in het dorp waar ik woonde de eerste supermarkt kregen. Het was Albert Heijn met een winkel van pakweg 50 vierkante meter.

De belangstelling voor religie liep zienderogen terug, daarmee ook de sociale controle van de mensen onderling. Het leidde tot veranderingen in onze tolerantie en interpretatie van vrije meningsuiting die onze normen en waarden fundamenteel aantastten. Werktijdverkorting en betere lonen (wie kent nog de actie fl. 50 schoon in de week!) en meer machines in het huishouden zorgden voor meer vrijheid en maakte de huisvrouw vrij voor ander werk. Sociale voorzieningen en pensioenen zorgden er voor dat de echte armoede, zoals wij die voor de oorlog gekend hadden, verdween. Wij gingen op vakantie naar Spanje en Ajax zorgde voor de nodige spelen. Het was het resultaat van keihard werken, van hoog tot laag. Wij creëerden een sociaal paradijs zonder weerga op aarde. Enorme besparingen van hoog tot laag waren hiervoor een basisvoorwaarde. Wij wilden ons leven na onze pensionering ongewijzigd voortzetten, daar deden we alles voor. In 1972 gooide de Club van Rome met zijn "*Grenzen aan de groei*" wel even een knuppel in het hoenderhok. Wij leerden er van, maar er veranderde niet zo heel veel en economische groei bleef ons motto.

Ik groeide op op een boerderij en wilde eigenlijk veearts worden. Ik had echter vreselijk last van hooikoorts, ik ging daarom erg jong naar zee. Ik was pas 15 jaar oud toen ik voor het eerst in Afrika kwam. Zo bezocht ik onder meer plaatsen zoals Fort Elmina in wat nu Ghana is en Ile de Gorée in Senegal, ooit beruchte slavenverzamelpunten van de West Indische Compagnie. Langs de gehele West Afrikaanse zag ik tientallen van dat soort slavenverzamelpunten.

Na tien jaar als stuurman op de koopvaardij nam ik een baan aan wal en studeerde economie en statistiek aan de Erasmus Universiteit. Ik werkte vervolgens als regionaal directeur van Van Gend en Loos, onze autodiensten rijkten tot in Afghanistan en Iran, twee uitermate boeiende landen met een schitterende geschiedenis voor wie daar oog voor heeft. Vervolgens werkte ik als directeur van Sea Port Terminals, directeur van TNO en als Hoofd Operationele Dienst (eigenlijk bedrijfsleider) van de luchthaven Schiphol. Ik werkte van tijd tot tijd voor de Wereldbank, de Food and Agricultural Organisation (FAO) van de Verenigde Naties, of het World Food Program (WPF). Ik woonde en werkte in vrijwel alle Afrikaanse landen en woonde langere tijd in Burkina Faso en Tsjaad en in Aziatische landen zoals Thailand, Maleisië, en de Filippijnen. In 1987 werd ik adviseur voor luchtvaartzaken van de Filippijnse regering. Ik woonde vervolgens 15 jaar lang in de Filippijnen. Behalve mijn werk voor de Filippijnse regering gaf ik ook jaren les aan een Filippijnse universiteit. Ik ben geen arabist maar werkte in Mohammedaanse landen en ben zeer goed op de hoogte met de ins en outs van de Islam. Ik schreef jaren terug ooit een boek over Abu Sayyaf, de Filippijnse terroristische tak van Al Qaida. Kortom, ook op dit vlak weet ik waar Adam de mosterd haalt.

Mijn echtgenote, waar ik 35 jaar mee getrouwd ben, is van Zuidoost Aziatische origine, mijn kinderen zijn in Nederland geboren, maar groeiden voornamelijk in het buitenland op. Zij spreken behalve Nederlands ook vloeiend twee Aziatische talen. In de Filippijnen probeerde ik te integreren, ik woonde er lang genoeg om de Filippijnse nationaliteit aan te vragen. Integratie lukte mij niet, ik bleef voor iedereen de “Americano” met blond haar en blauwe ogen. Mijn vrouw en kinderen lukte het wel. Terug in Nederland, na 15 jaar, spraken mijn kinderen nauwelijks een woord Nederlands, en moest mijn gezin hier integreren. Integratie is ons dan ook op het lijf geschreven, daar kennen wij ieder detail van.

Waarom besteed ik zoveel aandacht aan wat ik de laatste 50 jaar heb gedaan? Dit boek gaat over de consequenties van het feit dat we de laatste decennia miljoenen migranten in onze maatschappij hebben opgenomen en de 90

miljoen Afrikaanse migranten die nog voor onze deur staan en wat dit kan betekenen voor onze *Westerse Beschaving*. Keer op keer blijkt namelijk dat integratie van niet-westerse migranten niet lukt. Iedereen, ook de migrant, geïntegreerd of niet geïntegreerd, heeft recht op een fatsoenlijk inkomen, of je werkt of niet, het maakt niets uit. Zo hebben wij onze maatschappij nu eenmaal geregeld. Onderussen houden wij ons zelf bezig met spelen en spelletjes. De sport, met Ajax voorop, zorgt op gezette tijden voor lege straten. De spelletjes-industrie draait op hoge toeren, facebook, twitter en ander sociale media slokken al onze tijd op. TV en bioscoop zijn overladen met films over science fiction, de werkelijke wereld lijkt verder weg dan ooit, we zijn daar niet meer in geïnteresseerd. Het lijkt alsof er geen vuiltje in de lucht is. Is er echt niets aan de hand? Uit het weinige onderzoek dat er op dit gebied van immigratie is gedaan blijkt echter dat slechts een klein deel van de migranten zodanig integreert dat ze werk kunnen krijgen. Een zeer groot deel integreert niet en werkt dus ook niet, zij kosten dus alleen geld. Kunnen wij het volhouden om ons alleen bezig te houden met brood en spelen en onze droomwereld terwijl ondertussen migranten met tienduizenden tegelijk ons land binnenstromen en onze zuurverdiende spaarpotten leegmaken? Hoe kunnen de landen waar de migranten vandaan komen ooit weer hun oude status terugkrijgen als alle metselaars, monteurs, leraren, onderwijzers, advocaten, dokters, tandartsen, enzovoorts, keurig met een bijstandsuitkering op hun flatje in West Europa wonen? Het is een tweezijdig zwaard: *Aan de ene kant verworpen de landen van oorsprong op voorhand tot mislukte staten en aan de andere kant komen wij in de grootst mogelijke financiële problemen door onze ongeremde vrijgevendheid zonder integratie.* Bij de Afrikaanse asielzoeker ligt het nog veel moeilijker. De meesten hebben zelfs geen geboortebewijs en bestaan formeel dus niet, daarom kunnen ze ook nooit teruggestuurd worden.

Wordt het niet tijd om ons serieus bezig te houden met de consequenties van het opnemen van migranten die niet kunnen integreren? Wat moeten wij met al die afgewezen en niet-integreerbare migranten doen? Als het misgaat keren wij terug naar *“De eenw van mijn vader”* zoals Geert Mak ooit zo kleurrijk beschreef. Dit is een serieuze zaak waar je alleen over kan schrijven als je er verstand van hebt, anders maak je het probleem alleen maar groter. Ik vind daarom dat u als kiezer het recht heeft om te weten vanuit welke gezichtshoek ik daarover schrijf.

Drs. Dirk J. Barreveld
Augustus 2017

HOOFDSTUK 1

INLEIDING

Waarom is migratie zo'n beladen onderwerp?

Het volk mort. Er is onvrede met de manier waarop het land geregeerd wordt. Men neemt de mening van het gewone volk niet serieus, men belooft van alles maar men doet het niet. Men reorganiseert de zorgwereld zonder een gedegen plan, met als gevolg dat men grote delen moet terugdraaien, men reorganiseert ook de politie zonder gedegen plan met hetzelfde gevolg. Men luistert niet naar de problemen van de burger met vluchtelingen en asielzoekers, men wil niet erkennen dat het multicul-turisme mislukt is. Onze politici willen alleen maar theedrinken en meneer Erdogan over zijn bol strijken. Dit boek gaat vooral over de migranten/ gelukzoekers uit Afrika die dagelijks met drommen in gammele rubberboten de Middellandse Zee oversteken en op termijn onze beschaving onderuit zouden kunnen halen.

Wat is het werkelijke probleem van de migratie?

De migranten-problematiek heeft mijns inziens twee kernproblemen namelijk de falende integratie en de onmogelijkheid om afgewezen asielzoekers terug naar hun thuisland te sturen. Keer op keer blijkt dat deze zaken niet lukken. De grote vraag is waarom dit niet lukt? Daar is merkwaardigerwijs nauwelijks enig serieus onderzoek naar gedaan. Willen ze niet of kunnen ze niet? We weten het niet, zo eenvoudig is dat. Migranten die niet integreren krijgen nooit werk maar moeten toch leven. Die moeten we dus onderhouden via uitkeringen zoals bijstand, wajong, arbeidsonge-

schiktheid, etcetera. Alhoewel afgewezen asielzoekers in feite geen rechten hebben kunnen wij ze niet dwingen iets te doen dat ze niet willen. Ooit was het de bedoeling van de VVD, bij het aantreden van het tweede kabinet Rutte, om illegaliteit strafbaar te stellen, dit werd echter afgeschoten door de PvdA. Dit betekent dat min of meer geruisloos een heel leger illegalen zich in het Nederlandse landschap opbouwt dat moet leven van bedelen en stelen, het is niet anders. Zie ook de Telegraaf van 1 en 2 juli 2017 waarin dit onderwerp uitgebreid aan de orde komt.

Dan zijn er nog de kosten van de IND, de gezondheidszorg, tolken, begeleidingscommissies en allerlei andere voorzieningen. Omdat er geen tegenprestatie is lopen ook deze kosten geweldig op. Dat alles kost klauwen met geld. Dat geld gaat af van wat voor ons beschikbaar is en waarvoor we vaak ons hele leven gespaard hebben. We praten hierbij over gigantische bedragen die jaar in jaar uit alleen maar toenemen. Het gaat hierbij voorwat toegelaten migranten betreft om twee ontwikkelingen. In de eerste plaats ook al zouden we vanaf vandaag geen enkele kansloze migrant meer toelaten dan nog stijgen de kosten vanwege het feit dat er nog tienduizenden in de zogenaamde pijlpijn zitten, voor al ook als je met gezinshereniging rekening houdt. In de tweede plaats omdat er nog dagelijks talrijke migranten bijkomen. Bij een levensverwachting van pakweg 80 jaar moeten wij de niet geïntegreerde migrant decennia lang verzorgen zonder dat er iets tegen over staat. Al zouden we morgen illegaliteit strafbaar stellen wat moeten we dan doen met de illegale migrant? Opsluiten? Interneren? Ook dat kost vermogens. Er is eigenlijk maar één afdoende oplossing en dat is de Australische methode: *laat ze niet binnen*. Zo lang Schengen bestaat kan dat ook niet. Kortom zijn wij bezig om ons op termijn in een onmogelijke hoek te manoeuvreren? Dit is waar het in dit boek om draait. Blijven wij ons bezighouden met *Brood en Spelen* en kijken wij de andere kant op? Wat voor garantie hebben wij dan dat wij over tien, twintig of vijentwintig jaar dat brood nog wel hebben? In de jaren net na de oorlog legden mammoetfiguren uit de Nederlandse politiek, mensen zoals Piet Lieftinck, Willem Drees, Sicco Mansholt, Jelle Zijlstra, om er een paar te noemen, de grondslagen voor een welvarend Nederland, een Nederland waar tal van landen jaloers op zijn. Zij maakten plannen en prognoses. Uit alle onderzoeken, wereldwijd, blijkt keer op keer dat Nederland nu tot de vijf beste, gelukkigste en welvarendste landen ter wereld behoort. Zij waren verantwoordelijk voor de grondslagen van onze welvaart-staat. Zonder hen was de AOW er niet geweest. Ons systeem is gebaseerd op zuinigheid, solidariteit en boven alles dat iedereen zonder zeuren meedoet. Potverteren was er niet bij. In geen enkele lange

termijn prognose is ooit rekening gehouden met het feit dat we miljoenen moeilijk integreerbare migranten zouden opnemen die ons miljarden zouden gaan kosten.

Wij zitten nu met onze verregaande vrijgevigheid in zekere zin met hetzelfde probleem dat enkele decennia geleden de Club van Rome met zijn ***De grenzen aan de groei*** aan de orde stelde. Niet alleen de groei heeft grenzen, ook de vrijgevigheid heeft grenzen. Eén ding staat vast: *niets doen is geen optie!*

Migratie: een korte terugblik over de laatste 600 jaar

Voor we verder gaan is het noodzakelijk vast te stellen waarover we praten. Nederland heeft zich sinds haar onafhankelijkheid in 1568 altijd ruimhartig opgesteld met betrekking tot immigranten. Het begon eigenlijk met de val van Antwerpen in 1585, honderdduizenden Zuid-Nederlanders vluchtten naar het noorden. We kregen in de loop der jaren ook nog de Sefardische joden uit Spanje en Portugal en de (protestantse) Hugenoten uit Frankrijk. Na de Tweede Wereldoorlog kregen we eerst de de spijtoptanten uit Indonesië en vervolgens de Hongaren in 1956. De Zuid-Nederlanders waren geen probleem, in feite waren zij exact gelijk aan de Noord-Nederlanders. De Sefardische joden verdwenen voor een zeer groot deel naar Brazilië toen wij dat veroverden, en naar Nieuw Nederland toen wij Brazilië weer verloren. De Hugenoten, en de Hongaren moesten geïntegreerd worden, zij behoorden echter tot dezelfde ethniciteit als de Hollander, waren goed opgevoed, waren Christelijk en konden met latijnse letters omgaan. De spijtoptanten waren eigenlijk min of meer identiek aan Nederlanders. De stelling van Prof. Leo Lucassen dat migratie en integratie in het verleden nooit een probleem was is voor deze groepen zeker wel toepasbaar.

In 1963 begon men met het werven gastarbeiders uit andere landen. Aanvankelijk ging het om werknemers uit Zuid-Europa (voornamelijk Spanje en Italië). Men werft vooral laaggeschoolden, velen zijn zelfs analfabeet, omdat die het meest nodig zijn in de nieuwe industrie. Deze gastarbeiders keerden vaak na een aantal jaren weer terug naar hun land van herkomst. Vanaf het midden van de jaren '60 beleeft de Nederlandse economie een enorme bloei. De Nederlandse regering besluit nu ook gastarbeiders uit Turkije en Marokko naar Nederland te halen.

In de jaren '70 neemt de bedrijvigheid in de Nederlandse industrie af. De

werkloosheid stijgt snel. Omdat er nu geen nood meer is aan extra arbeidskrachten wordt de arbeidsmigratie in 1973 stopgezet. Toch neemt de populatie van de oorspronkelijke gastarbeiders sterk toe dankzij de invoering van de wet op de gezinshereniging (1974). Hierdoor konden gastarbeiders hun achtergebleven familie naar Nederland laten komen. Vanaf dat moment arriveren veel vrouwen en kinderen, vooral uit Marokko en Turkije, in Nederland.

Deze “moderne” migranten, ik versta hieronder de migranten van na 1963, verschillen op tal van aspecten fundamenteel van de migranten uit vroegere tijden. De belangrijkste verschillen zijn de religie, de Turken en Marokkanen zijn Mohammedaan, de gezinsverhoudingen en de verhoudingen binnen het werk. In de Islam zijn man en vrouw niet gelijk, de positie van de man is sterk overheersend, vrouwen en meisjes tellen eenvoudigweg niet mee, zijn ook vaak analfabeet. Dit zijn diep ingewortelde verschillen die men met eenvoudige regels niet kan wegnemen. Men moet niet vergeten dat de Islam inmiddels 1400 jaar oud is. Je komt hiermee op het terrein van de gedragswetenschappen om dit goed te kunnen begrijpen en verklaren. Dit is de meest fundamentele reden dat integratie van deze mensen zo moeilijk, misschien zelfs wel onmogelijk, is. Ik kom hier in de loop van dit boek nog uitgebreid op terug. Feit is dat, achteraf gezien, de wet op de gezinshereniging uit 1974 een catastrofale fout geweest is. De gastarbeiders waren hier op contract en men had bij afloop van het contract deze mensen terug naar hun land van herkomst moeten sturen. Hier komt nog bij dat juist in de jaren 1973/74 Nederland in een diepe depressie zat en de werkloosheid buiten proportioneel hoog was. Het was de tijd van de afbouw van de textiel-, schoenen- en tabaksindustrie, industriën die juist heel sterk op gastarbeiders waren aangewezen. Ik was in die jaren eerst bedrijfsleider van Van Gend en Loos in Twente en later directeur van dezelfde onderneming in Midden Brabant. In enkele jaren verloor ik 75 procent van mijn klanten, ze kwamen nooit terug. Wij hadden geen enkele noodzaak om de gastarbeiders in Nederland vast te houden. Het had ons veel ellende bespaard. Het is een fout die we de Partij van de Arbeid en Joop den Uyl moeten aanrekenen. Hier begonnen onze zwakke knieën. De politiek veranderde zich stelselmatig van het strak gereguleerde naoorlogse herstelsyndroom in wat we nu noemen de *permissive society*, de maatschappij waarin alles mag.

In 1975 werd Suriname, precies 300 jaar nadat wij het in bezit genomen

hadden, zelfstandig. Het leverde een migratiestroom naar Nederland op van pakweg 300.000 mensen. Vanuit de Antillen, kwamen er nog eens 130.000 bij. Zowel Suriname als de Antillen werden zo'n 300 jaar door ons bestuurd. Zij spreken Nederlands, zijn in de Nederlandse stijl en traditie opgevoed en zijn overwegend Christelijk. In feite kan je dan niet van integratie in Nederland spreken, zij zijn Nederlands. Hun werk-ethiek is echter geheel anders dan de Nederlandse en dat vinden we terug op de arbeidsmarkt.

De asielmigratie

Vanaf de jaren '80 komt er een nieuw soort immigratiestroom op gang: de zogenaamde asielmigratie. Deze asielzoekers ontvluchten hun land van oorsprong vanwege politieke, humanitaire en economische redenen en komen naar Nederland vanuit alle hoeken van de wereld. Ik kwam hiermee voor het eerst in aanraking in 1984. Ik was toen Hoofd Operationele Dienst van de Luchthaven Schiphol, in feite de bedrijfsleider van de luchthaven. Op een gegeven moment kwam het hoofd van de marechaussee naar mij toe met de vraag of ik enig idee had waarom plotseling zo veel Sri Lankezen zonder paspoort op Schiphol arriveerden. Bij de paspoortcontrole riepen ze meteen *"Asylum, asylum, I have no papers."* Ik begreep er eerlijk gezegd niets van. Als je incheckt, waar ook ter wereld, moet je een geldig paspoort hebben met, indien vereist, een geldig visum voor het land waar je naar toe gaat. Inchecken zonder paspoort is eenvoudigweg niet mogelijk. De Sri Lankezen kwamen met een vlucht van Air Lanka. In die tijd vloog Air Lanka slechts een maal per week naar Schiphol. Het toestel bleef dan een paar dagen op Schiphol Oost staan tot het weer terugkeerde naar Sri Lanka. Ik besprak de zaak met mijn naaste medewerkers. Ik was voor mijn Schiphol-tijd een aantal jaren directeur van TNO geweest. TNO is uitermate goed in wetenschappelijk onderzoekwerk. Ik checkte met mijn oud-collega's wat we konden doen. Uit alle discussies bleek dat er maar één verklaring was: *men had de paspoorten in het toilet aan boord weggespoeld.* Okay, dan onderzoeken we de afvaltanks van de toiletten. Dat werd gedaan en we konden vrijwel alle paspoorten in stukken gescheurd terugvinden. Bij de volgende vlucht van Sri Lanka moesten alle passagiers hun paspoort bij het verlaten van het vliegtuig laten zien. Er waren er 33 die geen paspoort hadden. Zij mochten niet van boord en bleven in het toestel tot dat dit weer terugkeerde naar Colombo, de hoofdstad van Sri Lanka.

Natuurlijk kwam de pers er achter en moest ik jan en alleman verklaren wat er aan de hand was. Ik heb nog copys van mijn interviews voor het *Acht*

uur journaal op tv. Er was veel kritiek op mijn handelen. Ik was te hard, ik was asociaal, noem maar op. Het zij zo. Het probleem was echter opgelost. Vanaf dat tijdstip nam Air Lanka de paspoorten van de passagiers bij het boarden in Colombo in en kregen ze deze pas terug bij de paspoortcontrole van de marechaussee op Schiphol. Tot aan mijn vertrek van Schiphol waren er op dit vlak geen problemen meer.

Waarom kwamen de Sri-Lankezen naar Nederland?

Ik ben heel vaak in Sri Lanka geweest. Het is een prachtig eiland, ongeveer tweemaal zo groot als Nederland en aanvankelijk bekend onder de naam Ceylon. Het heeft een schitterende natuur en een rijke historie. Wij stolen het in 1658 van de Portugezen vanwege de kaneelcultuur, wij hadden overigens al veel langer handelsrelaties met het eiland. Tijdens de Napoleon-periode stolen de Engelsen het eiland van ons en behielden het tot dat het in 1948 onafhankelijk werd. Onder de Engelsen werd het eiland vooral bekend als thee-eiland. Problemen met de lokale bevolking leidde er toe dat de Engelsen gastarbeiders uit India importeerden, deze behoorden tot de Tamils. In de 70er en 80er jaren leidden onrust tussen de oorspronkelijke Singalese en de geïmporteerde Tamil bevolking tot een burgeroorlog. De Sri Lankezen die op Schiphol arriveerden waren op zoek naar een beter leven. Nederland had en heeft een goede naam op het eiland. Veel Sri Lankezen claimen afstammelingen van Hollanders te zijn en noemen zich “burghers,” zij zijn Nederlands-Hervormd. Er is nog steeds een grote Nederlands Hervormde kerk in de hoofdstad Colombo. Het is de bekendheid met de naam Nederland die hen voor Nederland deed kiezen. Was er reden voor hen om te vluchten? Naar mijn mening niet, de burgeroorlog beperkte zich tot het noordoosten van het eiland, de rest van het eiland was veilig. Alhoewel vanaf dat moment Sri Lankezen Schiphol links lieten liggen bleven zij Nederland binnendruppelen via Brussel en Düsseldorf. Een fatsoenlijk wetenschappelijk onderzoek, gevolgd door passende maatregelen om dit probleem afdoende op te lossen kwam er bij mijn weten nooit. Het bleef dweilen met de kraan open.

Hoe het verder ging

De migranten kwamen echter ook over de landgrenzen per auto, bus en trein. Het heeft er uiteindelijk toe geleid dat van de 17 miljoen inwoners die wij nu hebben er nu 3,7 miljoen allochtonen in ons land zijn, dat is 22,1% van onze bevolking. Hier van zijn precies 2 miljoen niet-westers allochtoon. De overige 1,7 miljoen westerse allochtonen bestaan voornamelijk uit EU burgers die

in Nederland werken. De groep niet-westerse allochtonen bestaat uit de volgende hoofdonderdelen:

Niet-westerse allochtonen

Marokko	386.000*
Turkije	397.000*
Suriname	349.000
Antillen	151.000
Overige niet-westerse allochtonen	813.000

Bron: CBS

Belangrijkste groepen overige niet-westerse allochtonen

China`	69.000
Irak	56.000*
Afghanistan	44.000*
Syrië	44.000*
Somalië	39.000*
Iran	38.000*
India	33.000
Ghana	23.000*
Kaap Verdië	22.000
Vietnam	21.000
Pakistan	21.000*
Filippijnen	20.000
Egypte	23.000*
Thailand	19.000
Ethiopië	16.000*
Sri Lanka	12.000
Nigeria	12.000*

Bron: CBS

Een paar opmerkingen over de cijfers. In de eerste plaats blijkt dat migranten uit landen die geheel of in meerderheid Mohammedaans zijn veruit de overhand hebben (in bovenstaande tabel met een * aangegeven). Verder is het zo dat de migranten uit landen zoals Thailand en de Filippijnen vooral import-bruiden betreft. Merkwaardig zijn de grote aantallen migranten uit landen zoals Ghana, Kaap Verdië, India en Pakistan, dit zijn landen waarvan geen serieuze problemen bekend zijn. Het verlenen van asielstatus aan Somaliërs en Eritreërs is in het verleden al eens uitgebreid aan de kaak gesteld door Ayaan Hirsi Ali en onderzoeksjournalist Andre Karskens.

Er zit echter nog een addertje onder het gras. Veruit de meeste van de niet-westerse allochtonen wonen in de randstad. Steden zoals Amsterdam, Rotterdam en Den Haag bestaan voor 30-40 procent uit niet-westerse allochtonen, er zijn in deze steden zelfs wijken die voor meer dan 80% niet-westers allochtoon zijn. In het noorden, oosten en zuiden van ons land vinden we vaak geen enkele niet-westerse allochtoon.

De opzet van dit boek

Zoals in de aanhef van dit hoofdstuk is vermeld draait de migrantenproblematiek om twee kernproblemen namelijk de falende integratie en de onmogelijkheid om afgewezen asielzoekers terug naar hun thuisland te sturen. Niets doen is geen optie het zou onherroepelijk er toe leiden dat wij vastlopen. Financiël kunnen wij niet eindeloos mensen onderhouden zonder tegenprestatie. Ook van uit maatschappelijk oogpunt kunnen wij dat niet aan. De kansloze migrant, hij of zij die niet teruggestuurd kan worden, wordt op den duur een plaag die de gemeenschap niet meer tolereert, terwijl het een kwestie van tijd is voordat een door migranten geïmporteerde vreselijke ziekte de bodem onder het asielbeleid weghaalt. Met andere woorden wij naderen met rasse schreden niet alleen de grenzen van onze financiële vrijgevigheid, maar ook de grenzen van de absorptiecapaciteit van onze samenleving. Mij is in de loop der jaren, zowel als manager van grote bedrijven, maar vooral ook door de vele jaren die ik in ontwikkelingslanden (met name vooral ook Afrika) heb doorgebracht, gebleken dat het vooral schort aan kennis van de problematiek. Niet alleen politici, maar ook de media en helaas ook de wetenschappelijke wereld, begrijpen weinig of niets van hoe de vork van de migrantenproblematiek in de steel steekt. Wij zijn kennelijk te oppervlakkig geworden om ons voor de kern van problemen te interesseren. *Brood en Spelen* hielden de Romeinen bezig terwijl ondertussen de Barbaren (lees Germanen) hun imperium in bezit namen. Het heeft er mijns inziens alle schijn van dat wij niets van de Romeinen geleerd hebben, een uitermate merkwaardige situatie met een minister-president die notabene doctorandus in de geschiedenis is.

In dit boek staat de trek uit Afrika centraal. Het is van belang hierbij te bedenken dat het niet uitsluitend over Afrikanen gaat. Sinds het fameuze Turkije-deal van Angela Merkel is de route via Turkije gesloten. Dit betekent dat een deel van hen die dachten via Turkije Europa te kunnen bereiken dit

nu via Noord Afrika doen. Dit betreft niet alleen hen die voor oorlog en geweld vluchten, maar ook grote aantallen gelukzoekers, kansloze economische migranten. Zij komen soms uit zeer verre streken, bijvoorbeeld uit Bangladesh, notabene 10.000 km van Europa verwijderd, of uit India, Myanmar, Pakistan, etc. Het blijkt gewoon dat Europa een ongehoord zware magneetwerking op hen die een beter leven zoeken uitoefent. Naar mijn mening, ik kom daar nog uitgebreid op terug, hebben we hier te maken met een schoolvoorbeeld van Darwinisme. Als dit zo doorgaat is het een kwestie van tijd voordat Europa hier aan ten onder gaat. Kijk maar eens wat zich op dit moment in Italië afspeelt. De fout die veel aanhangers van een *ruim hartige migratiepolitiek* maken is dat zij denken dat het om slechts geringe aantallen migranten gaat. Een land zoals Pakistan heeft echter bijna 200 miljoen inwoners, Bangladesh meer dan 160 miljoen, het Afrikaanse Nigeria bijna 200 miljoen, om een paar voorbeelden de noemen. Dat zijn aantallen om niet mee te spotten. De geschiedenis leert ons dat dit proces gewoon deel van onze geschiedenis is, ook daar kom ik nog op terug.

Een trek vanuit Afrika naar Europa is niet uniek in onze geschiedenis, 70.000 jaar geleden gebeurde dat ook. Klimaatsverandering was toen de oorzaak. Dat klinkt bekend. In hoofdstuk 2 volgen we de mens vanuit Oost Afrika naar Europa, het saillante punt in deze trek is dat deze zo lang duurde, pakweg 40.000 jaar. Gedurende deze 70.000 jaar veranderden wij zeer langzaam van zwarte nomaden tot blanken die nu in staat zijn de maan te bereiken. Wij leerden de seizoenen te overwinnen en verlengden onze normaal bereikbare maximale levensduur van pakweg 25 of 30 jaar tot 80 en 90 jaar. Huidskleur, als aanpassingsmechanisme aan de duur en sterkte van de zon, speelde een belangrijke rol in dit proces. Vervolgens besteden wij uitgebreid aandacht aan het Afrika van vandaag, een steenrijk continent gedomineerd door roofzieke bestuurders en nog steeds geplunderd door blanke kooplieden. Hierna zullen we bezien wat integratie en absorptie nu werkelijk is en wat het tegenhoudt. De laatste hoofdstukken van het boek gaan over onze specifieke rol in Afrika, hoe wij de ontwikkeling belemmeren inplaats van te bevorderen en hoe het ook zou kunnen. Wat gebeurt er als wij de zaak op zijn beloop laten of verkeerde inschattingen maken? Kunnen we voorkomen dat het gepeupel de macht overneemt zoals ooit in ons land 1672 gebeurde, of in 1789 in Frankrijk. Ook in moderne tijden gebeurt zoiets nog steeds, kijk maar naar de Filippijnen in 1983.

HOOFDSTUK 2

VAN ETHIOPIË NAAR DE NOORDZEE

Het klimaat als drijfveer

Waarom, in een boek over de dreigende massamigratie van miljoenen Afrikanen naar Europa, een hoofdstuk over de evolutie van de mens? Ik heb daar twee redenen voor. In de eerste plaats is het zo dat wij Europeanen allemaal van oorsprong uit Afrika komen. Sommigen zullen zeggen dat is een flauw argument, dat is duizenden jaren geleden en heeft niets met ons bestaan nu te doen. Toch is dat niet zo. Wij hadden redenen om weg te trekken uit Afrika. Wij werden gedwongen te vertrekken omdat door klimaatverandering onze voeselbronnen opdroogden. Wij waren voedselvervaarders en jagers en wij volgden gewoon het wegtrekkende wild. Dit wild volgde de rivier de Nijl naar het noorden, dus dat deden wij ook, wij belandden uiteindelijk in Europa. Klimaatverandering is ook vandaag een uitermate belangrijk onderwerp. Het onontwikkelde Afrika zal een van de zwaarst getroffen gebieden worden voor wat klimaat-verandering betreft. Dus opnieuw is dit een belangrijk element in de migratie van de Afrikaan. Opnieuw trekt hij naar het noorden, naar Europa omdat daar, dat heeft hij van onze media geleerd, voedsel en rijkdom in overvloed is. De tweede reden waarom ik hier op de evolutie van de mens in ga is het evolutie proces zelf. Dit proces, zoals u zult zien, verliep tergend langzaam. Wij deden er zo'n 40.000 jaar over om van Oost Afrika naar West Europa te trekken en ons daar te integreren in een geheel nieuw leefmilieu. Het idee van een leger West Europese (lees Nederlandse) politici dat je dit proces tot enkele maanden, hoogstens enkele jaren, kan bekorten is wetenschappelijk gezien volstreekte nonsens.

Het heeft ons waarschijnlijk zo 'n 10.000 jaar gekost om ons volledig te versmelten met de Neanderthalers. Wij hebben de Neanderthalers niet uitgeroeid, ze zijn ook niet uitgestorven, ze hebben zich volledig geïntegreerd. Ook ik heb nog 5% Neanderthaler DNA in mijn bloed.

"Mitochondriale Eva" and "Y-chromosomale Adam"

Lang hebben wetenschappers gezocht naar een *aards-vader* en een *aards-moeder* van wie we ons zelf konden traceren. Modern DNA onderzoek heeft dat mogelijk gemaakt. In de 70-er jaren ontdekten wetenschappers dat bepaalde DNA cellen (de zg. Mitochondria) uitsluitend en alleen via de moeder geërfd kunnen worden. Deze ontdekking maakte het mogelijk om onze menselijke geschiedenis terug te traceren tot onze zogenaamde *Mitochondriale Eva*, onze groot-groot-grootmoeder de meest recente vrouw van wie alle nu levende mensen afstammen¹.

Mannen hebben geen mitochondria en daarom moest er een andere manier worden gevonden om onze groot-groot-grootvader te vinden. Onderzoekers slaagden hierin via het zogenaamde Y-chromosoom. Het Y-chromosoom wordt uitsluitend en alleen overgebracht van vader op zoon². Een onderzoek gepubliceerd in maart 2013 laat zien dat met 95% zekerheid gesteld kan worden dat de Y-chromosomale Adam leefde tussen 237,000 en 581,000 jaar geleden. Onze Mitochondriale Eva leefde 200,000 jaar geleden. Beiden leefden in Oost Afrika^{3,4}.

Hoe kwamen we terecht waar we nu zijn ?

De vraag waarom wij wegtrokken uit Oost Afrika is in de beschikbare literatuur veel minder bediscussieerd dan de vraag wanneer en welke route zij volgden. De reden hiervoor is eenvoudigweg omdat wij het niet precies weten. Er zijn geen fossielen die ons kunnen helpen. Homo sapiens zo'n 100,000 jaar geleden, was een uitermate primitieve mens. Hij had eenvoudige werktuigen zoals messen van steen en primitieve speren. Pijl en boog was nog niet uitgevonden, landbouw bestond nog niet. Voor zijn voedsel was hij aangewezen op het verzamelen van vruchten en zaden en het bemachtigen van klein wild zoals konijnen, kleine herten, vissen en misschien een enkel wild varken en eieren. Vruchten zijn seizoen-gebonden, dat geldt ook voor het kleine wild. Vissen zijn soms seizoengebonden namelijk wanneer ze afhankelijk zijn van de waterstand. De mens moest dus kiezen tussen wat beschikbaar was en waar. Water speelde hierbij een hoofdrol. De wieg van de mens stond in een tropisch gebied, dat betekent dat water binnen enkele uren bereikbaar moest zijn. Hij moest daarvoor soms afstanden afleggen. Een mens kan in de tropen slechts enkele uren zonder water, maar veel langer

zonder voedsel. Voorraden aanleggen kon hij in principe niet, wellicht gebruikte men bamboehouders voor water dit bleef echter beperkt tot kleine hoeveelheden. Het is zeer waarschijnlijk dat de mens met de seizoenen meetrok als er geen andere keus was. Deze zelfde afweging gold voor de concurrenten van de mens en zijn voedselbronnen. Vruchten groeien aan planten en bomen, ook deze kunnen niet zonder water. Voor de prooidieren van de mens gold hetzelfde. Als omstandigheden veranderden had de mens geen andere keus dan mee te trekken waar zijn voedselbronnen naar toe gingen. Water bleef hierbij de hoofdzaak. De oudste fossielen van Homo sapiens buiten Afrika zijn gevonden in Skhul en Qafzeh in Israel, zij zijn gedateerd op zo'n 100,000 jaar geleden⁵. De enige manier om daar vanuit Oost Afrika terecht te komen is via het volgen van de rivier de Nijl en de Blauwe Nijl, zijn zijrivier in Ethiopië, en vervolgens de zogenaamde Levantien Corridor, de relatief smalle strip tussen de Middellandse Zee en de woestijnen van Jordanië en Irak.

De rivier de Nijl loopt van het Victoria meer in zijn volle lengte over westelijk Oost Afrika. Het is een zeer oude rivier. De belangrijkste zijrivier van de Nijl is de Blauwe Nijl. Deze rivier ontspringt in het Tana meer in Centraal Ethiopië en voegt zich bij de Nijl in de Soedanese hoofdstad Khartoum. Deze verbinding tussen Nijl en Blauwe Nijl kwam tot stand ongeveer 70,000 tot 80,000 jaar geleden^{6,7}. Iets noordelijker in Ethiopië loopt de Atbara rivier, dit is de laatste zijrivier van de Nijl voor dat deze in de Middellandse Zee uitmondt. Simpelweg volgen van de Atbara rivier en/of de Blauwe Nijl en dan de Nijl zelf bracht Homo sapiens in Noord Egypte en de Levantien Corridor.

De Sahara was niet altijd zoals die er vandaag uitziet. Er waren perioden dat de woestijn er uitzag als een vruchtbare savanne. Een van die perioden was de *Abbassia Pluvial*, een lange periode in de geschiedenis van de Sahara met nat en regenachtig weer. Deze periode begon ongeveer 120,000 jaar geleden en duurde tot circa 90,000 jaar geleden. De Abbassia Pluvial vond haar oorsprong in een klimaatverandering die vermoedelijk verband hield met de ijstijden en interglaciale perioden van de Pleistocene Periode. Het Pleistoceen liep van 2,58 miljoen tot 11,7 duizend jaargeleden. Gedurende deze periode veranderden de anders zo droge en woestijnachtige gebieden van Noord Afrika in savannes en hier en daar zelfs in oerwoud. Gebieden zoals Soedan en Egypte, normaal gesproken woestijnachtig veranderden in vruchtbare jachtgebieden langs de Nijl en de Blauwe Nijl. Deze klimaatsverandering deed zich overigens met een zekere regelmaat in Noordelijk Afrika voor, we zien dit in de talrijke rotstekeningen in dit gebied, tekeningen van typische savanne en oerwouddieren zoals giraffen, olifanten en leeuwen uit latere

jaren⁸.

Oost Ethiopië is het gebied van het Tana meer, het meer waar de Blauwe Nijl haar oorsprong heeft. Dit is ook dichtbij het Afar gebied, de Awash rivier en andere beroemde vindplaatsen van menselijke fossielen in Ethiopië. Het is waarschijnlijk dat de moderne mens op zijn reis uit Afrika zijn prooidieren en het water volgde langs de Blauwe Nijl en haar zijrivieren. Van het Tana meer naar de Qafzeh fossiel vindplaatsen is ongeveer 3000 km. Als de moderne mens rond 120,000 jaar, het tijdstip dat de klimaatverandering begon, Ethiopië verliet en rond 100,000 jaar geleden in Qafzeh aankwam betekent dat een gemiddelde van 150 m. per jaar. Dat is heel langzaam, bijna onwaarneembaar in die tijd, maar dat is het ook wat het moet zijn als je een klimaatverandering volgt. Dat is per definitie een langzaam proces. Wij nemen dat vandaag de dag ook waar in het afsmelten van gletschers en het zeer geleidelijk naar hogere breedten marcheren van insecten die bij ons tot voor kort onbekend waren. Dit heeft weer tot gevolg dat ook de vogels die deze insecten eten heel langzaam naar noordelijke breedte trekken. Vanuit Qafzeh in Israel kon de moderne mens linksaf naar Europa via Turkije of noordelijke van de Zwarte Zee via Georgië.

Vermoedelijk is de trek van Homo sapiens uit Ethiopië in tenminste twee golven gegaan. De eerste golf vertrok zo'n 130,000 tot 115,000 jaar geleden. De meeste wetenschappers menen dat deze emigratiegolf buiten Afrika uitstierf. Chinese wetenschappers echter gaan er van uit dat al rond 80,000 jaar geleden Homo sapiens present was in China^{9,10,11,12}.

Stak Homo sapiens de Straat van Bab el Mandeb Over?

Er zijn verschillende theoriën over de vraag hoe Homo sapiens uit Oost Afrika wegtrok en welke wegen gevolgd werden. Eén van deze theoriën is de gedachte dat men Straat Bab el Mandeb overgestoken zou zijn naar Saudi Arabië. Deze zeestraat ligt ongeveer tussen Djibouti en de stad Aden in Jemen. Vervolgens zou men dan de kust gevolgd hebben naar Oman en dan Straat Hormuz overgestoken zijn. In plaats van deze oversteek zou men ook de kust van de Persische Golf gevolgd kunnen hebben tot aan waar nu Koeweit ligt en dan de Shat al Arab overgestoken en vervolgens via het huidige Iran in India terechtgekomen kunnen zijn. Ik heb grote twijfels over deze route.

Straat Bab el-Mandeb bestaat eigenlijk uit twee kanalen: Bab Iskender, het oostelijke deel en Dact-el-Mayun, het westelijke deel. Bab Iskender, het oostelijke gedeelte, is 3 km breed en 16 vadem diep (30 m.), Dact el-Mayun, het westelijke deel, is 25 km breed en 170 vadem (310 m.) diep. 100,000 jaar geleden was het zee nivo in de Rode Zee ongeveer 70 m. lager

dan nu het geval is. Zelfs met dat nivo valt de straat niet droog. Alhoewel Dact el-Mayun waarschijnlijk iets smaller was dan nu het geval is, vanwege het lagere zeenivo, was een dergelijke zeestraat met de middelen die men toen had niet over te steken. Ik ben Straat Bab-el-Mandeb in mijn tijd als stuurman op de Grote Vaart verscheidene malen gepasseerd. Er een heel sterke stroom en een straffe wind. Om een dergelijke straat over te steken moet men beschikken over boten van het type en kaliber dat de Vikingen gebruikten, dat was echter 100,000 jaar later. Met een vlot was het helemaal niet te doen, een vlot heeft geen roer en kan danook niet of nauwelijks bestuurd worden. Dat men dan, na Oman bereikt te hebben, nog eens Straat Hormuz overgestoken zou zijn is evenmin mogelijk. Er is slechts één conclusie mogelijk: Homo sapiens is via de Nijl en Egypte uit Afrika getrokken¹³.

Bij Qafzeh in Israel kon men linksaf of rechtdoor naar Europa en wat nu Rusland is en rechtsaf, waarschijnlijk via de Eufraat en Tigris route, via Iran naar India. Een deel is bij de monding van de Eufraat (Shat al-Arab) mogelijkerwijs zuidwaarts gegaan naar wat nu Koeweit en de Verenigde Arabische Emiraten is en vervolgens naar Oman. Dit zou de sporen van Afrikaanse DNA en fossielen in die plaatsen verklaren. De gedachte, die men bij sommige wetenschappers vindt, dat Straat Bab el-Mandeb slechts 4 km breed was is onzin¹⁴.

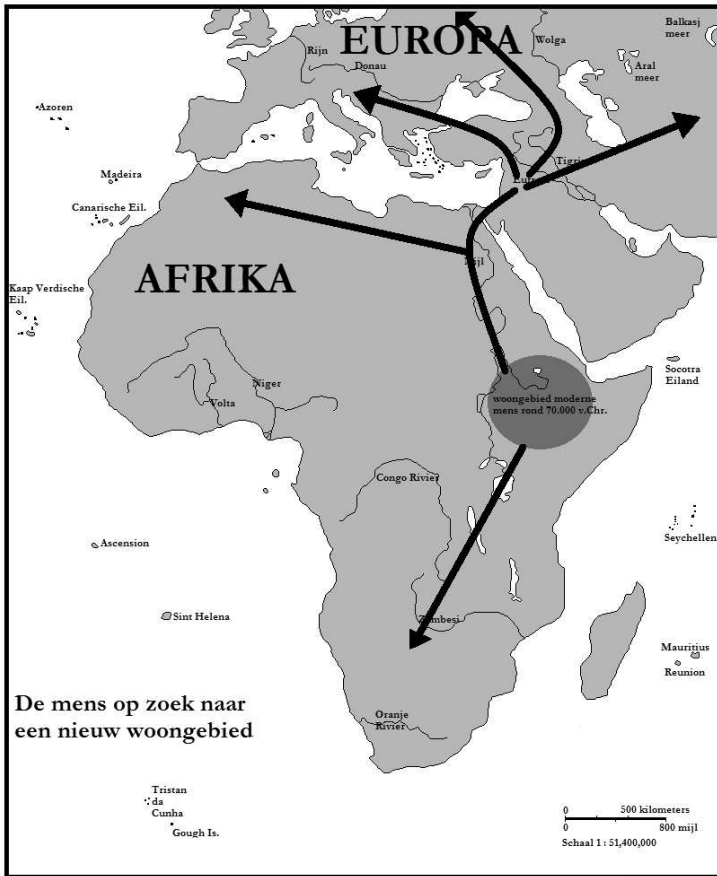
Er is echter nog een andere reden waarom het hoogst onwaarschijnlijk is dat de moderne mens bij het Tana meer oostwaarts richting Straat Bab-el-Mandeb gegaan zou zijn. Ten oosten van het Tana meer zijn woeste bergen, geen rivieren en geen water. Dat betekent dat er ook niets te eten was. Het volgen van de Blauwe Nijl of de Atbara rivier was de meest voor de hand liggende te volgen route. Wij moeten ook niet vergeten dat Homo sapiens geen toerist was. De moderne man in die tijden was 100% van zijn tijd bezig met het zoeken naar water en voesel en het vinden van een veilige schuilplaats voor de nacht. In zijn doen en laten en zijn gedrag stond hij nog zeer dicht bij zijn naaste verwanten in het dierenrijk de chimpansee's.

De Toba Super Eruptie

Rond 73.880 (± 320) jaar geleden barste de supervulkaan Toba op het Indonesische eiland Sumatra¹⁵ uit. Het zou de grootste vulkaanuitbarsting van de laatste 25 miljoen jaar worden. De vulkaan spuwde zo'n 5000 km³ magma uit waarvan 800 km³ als as werd gedeponceerd¹⁶. De uitbarsting moet zonder twijfel een groot effect op het klimaat van de wereld gehad hebben.

De eruptie was groot genoeg om een aslaag van 15 cm over heel Azië te creëren, op één plek in India was de laag zelfs 6 m. dik en som-mige delen van Maleisië kregen een laag van 9 m. te verwerken^{17,18,19,20}. Vergelijking van de Toba eruptie met andere grote erupties geeft een beeld hoe groot de Toba eruptie wel was.

Kaart 1. De routes van de moderne mens uit Afrika.

Neem bijvoorbeeld de eruptie van IJsland's Laki vulkaan in 1783/84²¹. Deze eruptie duurde acht maanden en de vulkaan spuwde zo'n 14 km³ basalt lava uit, wolken giftig hydrofluoride zuur en zwavel dioxyde veroorzaakten de dood van 50% van al het vee op IJsland. Dit leidde tot een hongersnood waarbij 25% van de eiland bevolking omkwam²². De Laki eruptie en de gevolgen hiervan veroorzaakten wereldwijd een daling van de temperatuur, vooral vanwege het effect van de sulphurdioxyde in op het Noordelijke

halfmond. Dit veroorzaakte mislukte oogsten in Europa en zelfs in India. De eruptie heeft mogelijk ook streken in het Arabische schiereiland beïnvloed. De meteorologische gevolgen van deze eruptie duurden in Europa verscheidenen jaren. In Frankrijk veroorzaakte het slechte weer armoede en hongersnood en het heeft mogelijk bijgedragen tot de Franse Revolutie van 1789²³. Naar schatting kostte de uitbarsting aan zo'n 6 miljoen mensen het leven, waarmee het een van de meest dodelijke uitbarstingen ooit was. Naar de gevolgen van de Toba uitbarsting waren kunnen we alleen maar raden, deze uitbarsting was 330 maal sterker dan die van de Laki.

Een ander voorbeeld is de uitbarsting van de Indonesische vulkaan de Tambora op 10 april 1815. Het uitgespuwde volume as en lava werd geschat op 160 km³. Tambora's uitbarsting was de grootste vulkaanuitbarsting in de moderne geschiedenis. De explosie werd zelfs gehoord op het 2000 km verder gelegen eiland Sumatra. Een zware asregen in de gehele Indonesische archipel was het gevolg. De meeste doden werden veroorzaakt door honger en ziekten die een gevolg van de uitbarsting waren. Het aantal doden werd geschat op zo'n 71,000. De eruptie veroorzaakte op wereldschaal klimatologische effecten inclusief een "vulkanische winter". Het jaat 1816 staat in de geschiedenis bekend als "*Een jaar zonder zomer*". Oogsten mislukten en grote aantallen vee stierven op het Noordelijk Halfmond. Het is zeer wel mogelijk dat Napoleon de Slag bij Waterloo 18 juni 1815) verloor vanwege het slechte weer veroorzaakt door de Tambora uitbarsting²⁴. Toba's uitbarsting was 30 keer sterker dan die van Tambora.

De uitbarsting van de Toba vulkaan viel samen met het begin van de laatste ijstijd en de uitbarsting kan mogelijk de overgang van warm naar koud bespoedigd hebben²⁵. Van welke kant we ook kijken naar de enorme uitbarsting van de Toba vulkaan het effect op het klimaat van de aarde moet zeer groot geweest zijn²⁶.

De Toba uitbarsting en de genetische flessenhals theorie

Recent DNA onderzoek heeft aangetoond dat de huidige mens afstamt van een heel kleine groep, mogelijk ergens tussen 1000 en 10.000 paren, die rond 70.000 jaar geleden in Oost Afrika bestond²⁷. Er zijn wetenschappers die deze flessenhals in verband brengen met de uitbarsting van de Toba vulkaan. Dit zou een ecologische ramp van epische proporties tot gevolg gehad kunnen hebben. Het oerwoud zou verdwenen kunnen zijn, ernstige droogtes kunnen opgetreden zijn en de moesson regens waren naar alle waarschijnlijkheid ernstig verstoord. Het gevolg van dit alles kan geweest zijn dat de mens, maar ook heel veel dieren, bijna uitgestorven was²⁸. Hierdoor zouden kleine verschillen binnen de menselijke populatie versneld groter zijn

geworden.

Figuur 8. De Toba vulkaan in Indonesië

Wellicht zijn bestaande menselijke populaties uit de eerste migratiegolf, die van tussen 130,000 en 115,000 jaar geleden, door de Toba uitbarsting geheel of gedeeltelijk uitgestorven. Opgravingen in India hebben aangetoond dat rond 74,000 jaar geleden in de Vallei van de Jurreru rivier in Zuid India (niet ver van Chennai) moderne mensen geleefd hebben. Met een snelheid van ongeveer 200 m. per jaar zouden zij deze vallei in ongeveer 25,000 jaar vanuit Qafzeh bereikt kunnen hebben. India werd zwaar getroffen door de Toba uitbarsting²⁹.

Onderzoekingen in het meer van Malawi, Oost Afrika, hebben aangetoond dat de gevolgen van de Toba uitbarsting ook in Oost Afrika aantoonbaar zijn. Dit meer is het op acht na grootste meer ter wereld, het is ongeveer net zo groot als heel Nederland. De wetenschappers konden echter niet aantonen dat de uitbarsting een vulkanische winter tot gevolg gehad heeft. Een reden voor het niet kunnen aantonen zou de enorme diepte van het meer (vele honderden meters) geweest hebben kunnen zijn. Verder is er onenigheid over de precieze ouderdom van het meer. De schattingen lopen uiteen van 40,000 tot 1 of 2 miljoen jaar. Als het meer, of delen er van, slechts 40,000 jaar oud zijn zou het, of deze delen, ontstaan zijn na de Toba uitbarsting. Kortom, over de klimaatgevolgen van de Toba uitbarsting is het laatste woord nog lang niet gezegd. Wel staat, naar mijn overtuiging, zeker

vast dat als men deze enorme uitbarsting met andere grote uitbarstingen vergelijkt, de gevolgen enorm geweest moeten zijn. Kortom, de flessenhals theorie, staat zeker nog steeds rechtop. Bovendien is het zo dat het DNA onderzoek niet op gammele gronden is gebouwd^{30,31}.

Een tweede trek uit Afrika?

Zoals gezegd niet lang na de enorme uitbarsting van de Toba vulkaan slonk het aantal moderne mensen in Oost Afrika drastisch. Deze inkrimping is gebaseerd op uitgebreid DNA onderzoek. Enkele duizenden jaren later, in de periode van 70,000 tot 60,000 jaar geleden, breidde de bevolking van Homo sapiens zich weer sterk uit. Deze uitbreiding werd gevolgd door een tweede golf van migratie weg uit Afrika. Deze golf zou veroorzaakt kunnen zijn door de *Mousterian Pluvial*, een nieuwe langdurige periode van nat en regenachtig weer in de klimaat geschiedenis van Noord Afrika. Opnieuw waren er grote kuddes giraffen, olifanten, struisvogels en andere grote herbivoren op de savannes van wat nu de Sahara is te vinden. Homo sapiens volgde kennelijk de trek van de kuddes die een belangrijke bron van voeding voor hen betekenden³².

Rond 40.000 jaar geleden verscheen de eerste moderne mens in West Europa, ongeveer 30.000 jaar geleden werden Azië en Siberië gekoloniseerd. De eerste moderne mens in Australië verscheen rond 40.000 jaar geleden. Neanderthalers en Denisovans, zoals uit DNA onderzoek blijkt, verdwenen successievelijk., er vond wel een zekere vermenging plaats.

Bij de start van de trek uit Afrika waren alle moderne mensen ongeveer gelijk. Zij verschilden niet van bouw, gebruikten hetzelfde voedsel en hun manier van leven en hun gedrag was gelijk. Ze hadden allen een zwarte huidskleur. Als we vandaag in Europa rondkijken, zo'n 40,000 jaar nadat de moderne (zwarte) mens zich hier vestigde, dan zien we grote verschillen. Mensen in Zuid Europa zijn duidelijk donkerder van huidskleur en kleiner van gestalte dan de Noormannen van Zweden, Noorwegen en Finland. De Midden Europeanen, zoals wij, de Duitsers en Oostenrijkers, zitten daar tussen in. Ook in voedsel verschillen wij. Ik heb nog nooit stampot boerenkool of zuurkool in Spanje gegeten. De vissoorten die worden gegeten zijn verschillend, ook het alcohol gebruik is anders. Wijn zagen wij in West Europa pas in de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw nadat we *en-masse* op vakantie gingen naar Zuid Europa. Kortom, er is een zekere samenhang tussen klimaat, voedsel, gedrag en uiterlijk. Geen van de huidige Europeanen vertoont enige gelijkenis met de moderne mens die 60 of 70,000 jaar geleden

vanuit Oost Afrika wegtrok. Dit proces van verandering werd voor het eerst uitgebreid bestudeerd door Charles Darwin en gepubliceerd in zijn in 1859 verschenen werk *“On the Origin of Species”*. Het is van groot belang te realiseren dat dit proces van verandering zich uitermate langzaam voltrok en voltrekt, we praten over tienduizenden jaren. We praten over snelheden van 150 tot 200 m. per jaar. Waarschijnlijk waren er vele jaren dat de verplaatsing zich tijdelijk stabiliseerde of zelfs terugging. In de recente geschiedenis zien we dat soort periodes ook terug. Van de 9e tot de 13e eeuw was bijvoorbeeld het klimaat in Engeland zo zacht dat er op vrij uitgebreide schaal wijn werd verbouwd³³. Als we in ons Rijksmuseum in Amsterdam naar oude meesters kijken dan valt al gauw op hoe vaak er ijstaferelen worden vertoond. Het klimaat tussen 1400 en 1850 was extreem koud, men noemt deze periode de Kleine IJstijd^{34,35,36}. Hoe langzaam dit proces van volledige acclimatisering zich voltrekt kunnen we ook zien aan de Eskimos in Noord Canada en Alaska. De Eskimo arriveerde pas zo'n 5,000 jaar geleden vanuit Siberië op de plekken waar ze nu wonen. Zij zijn nog steeds bruin van huidskleur en hebben ook nog steeds donkere ogen en zwart haar. De 5,000 jaar was niet voldoende om substantiële veranderingen hierin teweeg te brengen.

Wat vaak vergeten wordt, eenvoudigweg omdat je het niet ziet, is dat veranderingen in klimaat en voedsel ook op korte termijn biologische veranderingen in het lichaam te weegbrengen. Onze darmflora is aangepast aan de streek waar we wonen. Deze darmflora kan wel 600 verschillende bacteria bevatten, gebaseerd en aangepast aan lokale omstandigheden. Veel Noord Europeanen herinneren zich wellicht de eerste keer dat ze, in de 60er en 70er jaren, op vakantie naar Italië en Spanje gingen. Hoeveel vakanties werden niet bedorven door de Spaanse en Italiaanse olijfolie? De darmflora van deze vakantiegangers was eenvoudigweg niet bestand tegen het Spaanse of Italiaanse dieet. In de verkiezingsdebatten van maart 2017 hoorde ik een typische opmerking van de burgemeester van Rotterdam, Aboutalib: *“Ik ben voor bijna 100% geïntegreerd, maar een broodje kroket zal je me nooit zien eten.”* Vaak hebben de veranderingen door onkunde enorme problemen in onze maatschappij veroorzaakt. Neem bijvoorbeeld de kwestie van huidskleur. Soms zijn die problemen terug te voeren op simpele verschillen in cultuur. Wat echter tien, twintig of veertig jaar geleden heel normaal was wordt nu door de enorme opkomst van sociale media is een geheel ander daglicht gezien. Neem bijvoorbeeld de kwestie Zwarte Piet. Zwarte Piet is een stuk Nederlandse cultuur dat al eeuwen bestaat. Een handjevol op sociale media

bracht eind 2016 een hele discussie opgang om Zwarte Piet af te schaffen. De grote massa had dit helemaal niet verwacht, bovendien is het natuurlijk zo dat slechts een relatief klein deel van de Nederlanders van sociale media gebruikt maakt. De boer uit Friesland of de tuinder uit het Westland doet daar helemaal niet aan mee. Je kan niet een cultuur veranderen omdat er toevallig een paar nieuwkomers uit verre landen op tegen zijn. Zo werkt dat niet.

De veranderingen in ons uiterlijk en in ons gedrag zijn niets anders dan aanpassingen aan een milieu waarin wij zeer langdurig vertoeven. Het is iets dat wij niet kunnen tegenhouden, maar ook iets dat wij niet kunnen versnellen. In het algemeen is het zo dat hoe verder van de evenaar hoe blanker de mens wordt en ook hoe kouder het klimaat hoe groter hij wordt.

De achterblijvers in Afrika

Niet iedereen die 60 of 70,000 jaar geleden uit Oost Afrika wegtrok zocht zijn heil buiten Afrika. Velen trokken naar West of Zuid Afrika. Soms trof men daar volkeren aan die al veel eerder, mogelijk tijdens de eerste migratiegolf uit Afrika, de golf die plaatsvond tussen 135,000 en 115,000 jaar geleden, weggetrokken waren. Voorbeelden van dat soort volkeren zijn de San (wij noemen hen meestal “Bosjesmannen”) en de Sandawe.

Als we vandaag kijken naar wat er van al die mensen die uit Afrika wegtrokken geworden is en dat vergelijken met de achterblijvers dan zien we enorme verschillen. De Europeanen, Noord-Amerikanen, Australiërs, en Japanners zijn rijk geworden, leven extreem lang en hebben de touwtjes van de wereld in hun handen. De Zuid Amerikanen, Chinezen en veel Zuidoost Aziaten hebben het redelijk gedaan. Zij leven behoorlijk lang en kennen relatief weinig zorgen. Als we kijken naar Afrika dan leven de meesten, eigenlijk vrijwel allemaal, in abjecte armoede, hebben een zeer lage levensverwachting en hebben op wereldniveau absoluut niets in de melk te brokkelen. Hoe komt dat nou?

Gedragsgenetica

Het grote verschil tussen hen die uit Africa wegtrokken en zij die bleven ligt in het feit dat zij die wegtrokken zich moesten aanpassen aan nieuwe omstandigheden, omstandigheden die in Oost Afrika niet bestonden. Hoe verder men wegtrok van de evenaar hoe blanker men werd en hoe groter de aanpassing was. Men moest zich aanpassen aan ander voedsel, andere

vruchten, ander wild en aan een totaal ander klimaat.

Hoe noordelijker men kwam hoe kouder het werd. Op een gegeven moment was er niet altijd in de natuur iets te eten, de bladeren vielen van de bomen af, veel voor de mens belangrijke wildsoorten trokken in de winter weg. Kortom, de mens werd voor een geweldig aanpassings-probleem gesteld. Het feit dat er op hogere breedten in de winter niets groeide en dat het wild voor een belangrijk deel wegtrok leerde de mens te sparen. Hij moest voedsel in de zomer vergaren voor de schrale wintermaanden wanneer er niets groeide en niets te jagen was. Dit gebeuren was een zeer cruciale stap in de menselijke evolutie. Hier vond de eerste stap van de mens plaats om zich werkelijk te onderscheiden van zijn dierlijke lotgenoten. De strijd om het naakte dagelijkse bestaan veranderde in een gepland leven. Het is eigenlijk het bekende verhaal uit de economische handboeken. Het verhaal waarmee iedere student in de economie te maken krijgt:

Aanvankelijk ving Robinson Crusoe iedere dag één vis voor zijn dagelijkse consumptie. Op een gegeven moment besloot hij een net te maken om meer vissen tegelijk te kunnen vangen. Hij vastte drie dagen en maakte zijn net. Hierna kon hij iedere dag drie vissen vangen en kreeg dus vrije tijd om iets anders te doen. Zijn strijd om het dagelijkse naakte bestaan veranderde in een gepland leven.

De mens moest vaak nieuwe of aangepaste werktuigen ontwikkelen, men leerde voedsel te verbouwen, en men leerde dieren te temmen en voor voedsel te gebruiken (melk en kaas). Geleidelijk werd de mens op de hogere breedten een qua gedrag geheel ander mens dan zijn voorvaderen in Afrika. Zijn aanpassingsvermogen maakte het mogelijk op hogere breedten niet alleen te overleven, maar legde de basis voor ons luxueuze bestaan van vandaag. Dit zelfde proces heeft zich overigens ook afgespeeld in het Verre Oosten. De landen met extreem koude delen, zoals Japan en China, moesten ook leren sparen. Zij doorliepen ongeveer hetzelfde proces als West Europa. Marco Polo, de eerste Europeaan die in China arriveerde trof er een maatschappij aan die zich ongeveer op hetzelfde nivo bewoog als West Europa. Hetzelfde was het geval met de Portugezen en de Nederlanders in Japan.

De achterblijvende Afrikanen werden niet geconfronteerd met de noodzaak op zich aan te passen aan andere omstandigheden. Zij bleven doen wat ze altijd deden: *de strijd om het naakte dagelijkse bestaan, het leven van voedselverzamelen en de jacht op klein wild*. Nieuwe werktuigen werden niet of nauwelijks ontwikkeld.

In de journalen van de eerste grote wereldreizen van Nederlandse schepen, bijvoorbeeld van Olivier van Noort en de expeditie van Mahu en Cordes^{37,38} vinden we uitgebreide beschrijvingen van de staat waarin men de Afrikaanse mens aantrof. Vergeleken met 70,000 jaar geleden was er nauwelijks iets veranderd. Deze journalen bevatten een schat aan gegevens waar tot nu toe weinig mee gedaan is. Deze ontmoetingen van twee soorten mensen die pakweg 70,000 jaar eerder van elkaar waren gescheiden geven een onthutsend beeld van wat aanpassingsvermogen kan doen. In andere delen van de wereld was het net zo^{39,40,41,42}, de wijze waarop Pigafetta de ontmoetingen van Magelhaan met inboorlingen op het Filippijnse eiland Cebu beschrijft verschilt nauwelijks van de journalen van de reizen van Van Noort en Mahu⁴³. De Australische inboorlingen werden in dezelfde situatie aangetroffen als de inboorlingen van Afrika, Zuid Amerika en veel Aziatische landen. De enige landen die een hoger nivo hadden bereikt waren zij die zich hadden moesten aanpassen. De mens van 1600 beschikte over moderne zeilschepen, geld en kennis om de wereldzeeën met succes te bezeilen terwijl de inboorling daarbuiten niets had en niets wist.

Dit aanpassingsgedrag is niet een eenmalige handeling, het is een complex van onderling samenhangend handelen dat het mogelijk maakt de nieuwe uitdaging te overleven. Dit aanpassingsgedrag is zeer geleidelijk verlopen omdat de snelheid waarmee Homo sapiens zich verplaatste zeer langzaam was. Het is deel geworden van de genen van de betrokken mens. De wetenschap die zich met deze problematiek bezig houdt is de *gedragsgenetica*.

De lessen van dit hoofdstuk

Bij de aanvang van dit hoofdstuk gaf ik twee redenen waarom ik in een boek over massamigratie uit Afrika het noodzakelijk vond om over de evolutie van de mens te praten. Klimaatverandering joeg de mens van Afrika naar Europa en het evolutie proces, of beter gezegd het aanpassingsproces, is een uitermate langzaam proces. Vijfduizend jaar was niet genoeg om van de Eskimo een Noorman te maken. Hij is nog steeds bruin van huidskleur en heeft nog steeds zwart haar en donkere ogen. Het feit dat hij ondanks dit gebrek aan aanpassing zich in het hoge noorden kan handhaven ligt uitsluitend en alleen aan zijn dieet. Hij zou theoretisch een enorm tekort aan vitamine D moeten hebben en dat zou kunnen leiden tot een verhoogd risico voor rachitis (Engelse ziekte), kanker, diabetes en zwaarlijvigheid. Dit is echter niet het geval. Onderzoek heeft aangetoond dat de Eskimo zijn vitamine D gehalte op peil houdt door te eten als een wolf. De Eskimo eet